

Kukorelly Endre

ÉLET ÉS NEM EZEKET ISMÉTELGETIK

(2002. december 19.)

Ahhoz k'epest még mindig túl
sok autó jár
a ház előtt.
Akárhogy kicsomagolom magam, nem
vesznek át, nem
vesznek rajt' erőtt,

ha pedig begubózok, kicso-
magolnak, mindenkit
érdekel,
úgy látszik, hogy mi van belül, mi az, amit
majd oly könnyen
dobálnak el.

Tudod, van egy bizonyos jel-
legzetes
csuklómozdulat,
ahogy a csikket elhajítva a táskájában
turkál, új csikk
után kutat.

Én tényleg jól tudom egyébként, bármilyen
hülyén hangzik, hogy mi az,
amit várok.
Fölszállok egy járműre, és
a végállomáson
leszállok,

járkállok egyet, aztán vissza-
szállok
a következőre,
így szálldigálok
az *akárhogy-is-de-elhagynak-
a-nőkre.*

Vagy nem. Nem úgy. Nem így, ahogy.
Aligha úgy van,
ahogy mondom.

Nem kezdek, nem hagyom abba, nem
várok,
nem elrontom.

Tehát fölszálltál. És leülsz,
kinézel a.
Nézed az ablakon
saját magad. Ott saját magadat
látod
nagyon-nagyon,

meg némi piszkot, mert mindig
pocsékul van
lemosva,
csorog végig rajtad, le rád, ég
és föld minden
mocska.

Hazafelé még bemegyek
a boltba, és
veszek szalámit.
Még jó, hogy ahhoz képest kapni
mindent. Még jó
kapni bármit.

(2002. december 23.)

Álltam az árokparton
egyszer
az apámmal.
Ez akkor van vagy nincs. Ez akkor van,
ha az ember a régi
kacatok közt rámol.

A biciklit fogom, mellettem
áll, közel
a kerítéshez,
kinéz a képből. Jól néz ki.
Csipkézett
széle van a képnek.

Sütött a nap, ez akkor van. Akkor még alaposan
süt a nap, nincs
semmi árnyék.
Néz be a kertbe az apám.
Ilyet én
kitalálnék?

Egy gyerek áll az út szélén, most
mondjam *innen* azt,
 hogy *távol*?
Te szerettél volna
csirkékre lövöldözni
 légpuskából?

(2003. január 6.)

Néha beleolvasok
a naplómbe.
 A-
lig hihető dolgok, szomorú,
viccesebb,
 buta,

nem hinnéd.
Nem
 hiszem,
mik voltak
és
 mi nem,

nyúlánk, falánk, van
amit
 nem is értek,
van, hogy túlzottan is, nagyjából
így. Nagyjából
 ez a mérték.

Például, vegyük ezt, hogy
1995.
 december
hatodika. Mindent különben
elfelejtetek. F'lejt
 az ember,

azért van ez a, mondjuk így,
a rendszer, hogy
 eszembe
jut, ami majd mindjárt
újra egész' el lesz
 feledve,

érzelmek, ahogy messzi
elsodortak, épp
miköz-
ben elintéztem 4 vagy 5
ügyet. Hozzáfogtam
öt semmihöz.

EGY FÉNYKÉPRE

Valakik a kerítés mögé bújva néznek.

Valaki néz.

Most megpróbálom felidéz-
ni, hogy milyen színe volt annak az edénynek,

amiben a lehullt barackot és
a szilvát gyűjtögettük. Nem tudom,
miért, nem főzött semmit az apám olyan nagyon.
Nem lett kifőzve semmi, no, de szó szerint, ezt mind vedd szó szerint. Valaki néz a kerítés

mögül. Nem volt egyébként gyűjtögetve se. Milyen színű
legyen a kép?
Kék szilva? Sárga fű?

Csíkos nyugágy, a kerti asztalon mélyzöld kristályvizes palack? Elég
forró nyarak? Legyen csíkos? Olyanszerű,
mint lent a föld és fenn az ég?

Pósfai György

DENDROMÁNIA

Amikor a gesztenyék ügyében leutaztam Z. megyébe, egyáltalán nem voltam biztos a dolgomban.

Igazi csirkeszagató idő volt. Alacsonyan lógó, ólmos havasi ködrongyokat sodort a szél, és hideg, áztató-szurkáló cseppekkel mosta végig a határt. A furcsa az volt, hogy errefelé nincsenek havasok. A vonatot rajokban kísérték a héják és a kányák, ki-kiváltak a higanyszürke felhőkből, bukórepüléssel levágtak a földközébe, majd a széltől